

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4768/2022
07.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца „RS Auto“ д.о.о. из Земунa, чији је пуномоћник Славица Зупанц адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Милутин Р. Станојевић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 454/21 од 04.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 454/21 од 04.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозовљена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 454/21 од 04.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 5243/19 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете исплати износ од 880.712,24 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 126.679,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 454/21 од 04.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 5243/19 од 01.10.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна

ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног суда услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе односно за новим тумачењем права у погледу примене чланова 154, 155, 158, 600, 607. и 613. Закона о облигационим односима којима су регулисани основи одговорности и појам штете, као и уговор о делу и обавезе посленика приликом закључења уговора о делу. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у истим или сличним чињеничним и правним ситуацијама, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Спорно правно питање које се у ревизији поставља везано је за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа између странака.

Са изнетих разлога, применом члана 404. став 2. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 15.05.2017. године, а вредност побијаног дела износи 880.712,24. динара, што представља износ од 7.150,1 евро, па вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност износа 40.000 евра на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је ревизија тужиоца недозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**